

nens Forslag og stemmer formentlig med, hvad der allerede for Tiden er almindelig Praksis, jfr. § 5 i Lov Nr. 534 af 4. Oktober 1919.

4) Slutningsbestemmelsen sigter til det Tilfælde, at en Person samtidigt har Ophold i to Kommuner og bliver ansat til Kommuneskat i begge Kommuner, i hvilket Tilfælde der skal finde Skattefordeling Sted mellem de to Kommuner (Lov 15. Maj 1903 § 1). For ikke at komme til at betale fuld Skat begge Steder, har Skatteyderen et rimeligt Krav paa at faa Skattefordelingsspørgsmaalet afgjort, forinden han betaler til den nye Kommune. Det foreslaas derfor, at Skatteyderen imod Forevisning af Kvittering for allerede at have betalt i sin oprindelige Opholdskommune, kan forlange Fordelingsspørgsmaalet imellem Kommunerne afgjort, forinden han betaler Skat til den tilflyttede Kommune.

Til § 3.

I denne Paragraf gentages uforandret den oprindeligt i Dyrtidslovene og for Skatteaaret 1920—21 i Lov Nr. 478 af 10. September 1920 indeholdte Bestemmelse, der tager Sigte paa Personer, der med Bibeholdelse af Bopæl i en Kommune i en Del af Skatteaaret tager Ophold i en anden Kommune, hvor de bliver ansat til at svare et lavere Skattebidrag; de paagældende vilde, saafremt man ikke i disse Tilfælde bibeholder en Forskelsskat, komme til at heste en Skattefordel, som der formentligt ikke er tilstrækkelig Grund til at indrømme dem, da de dog som Regel ogsaa under Opholdet i den anden Kommune bevarer deres Erhvervsvirksomhed i eller Tilknytning til den oprindelige Opholdskommune.

Af Fællesorganisationen for Landkommuner med bymæssig Bebyggelse er foreslaaet en ændret Affattelse, saaledes at den her omhandlede »Forskelsskat« kun skulde paalignes for den Del af Skatteyderens Indtægt, der stammer fra Erhverv i den oprindelige Opholdskommune, og endvidere saaledes at »Forskelsskatten« kun skulde kunne opkræves, saafremt Skatteprocenten i den tilflyttede Kommune er lavere. Ministeriet har imidlertid ikke ment at burde foreslaa nogen Ændring i den tidligere Bestemmelse. At lade Forskelsskatten være indskrænket til kun at omfatte Forskellen imellem, hvad der i begge Kommuner tilsammen er paalignet Skatteyderen af hans Indtægt ved Erhverv i den oprindelige Opholdskommune, og hvad han vilde have haft at svare af

denne Indtægt, saafremt han alene havde haft Ophold i denne Kommune, lader sig vanskeligt gennemføre uden særlige Foranstaltninger. Med Hensyn til den anden af Fællesorganisationen foreslaaede Ændring bemærkes, at Lovforslagets Bestemmelser er saaledes affattede, at de kun finder Anvendelse, hvor Skattebidraget i Tilflytningskommunen er lavere end i den oprindelige Kommune. Løvrigt henviser man med Hensyn til denne Paragraf til den som Bilag I aftrykte Skrivelse fra Københavns Magistrat.

Til § 4.

Bestemmelserne i § 4 svarer til Lov 1. Marts 1920 § 1, hvorved 1) de i den kommunale Skattelovs § 7 fastsatte Procenter for Skatteindtægtens Forhøjelse eller Nedsættelse efter Løjlighed blev forandrede fra henholdsvis 25 og 65 til henholdsvis 30 (for Kommuner, hvor Kildeartsbeskatning ikke anvendes, 40) og 70, og 2) Grænsen for Nedsættelse af Skatteindtægten efter frit Skøn blev forhøjet fra 800 Kr. (Landkommuner) og 1000 Kr. (Købstæder og Handelspladser) til 1000 Kr. og 1300 Kr. Disse Bestemmelser foreslaas forlængede uforandrede.

Endvidere foreslaar man forlænget Bestemmelsen om, at der i Skatteindtægten skal fradrages 200 Kr. for hvert Barn under 15 Aar (Lov 1. Marts 1920 § 1, 2. Stykke). Som det fremgaar af de samvirkende Sogneraadsforeningers Erklæring af 4. Oktober 1921 (Bilag 3), har der indfor Foreningerne været Flertal for at foreslaa, at Kommunalbestyrelserne bliver stillede frit med Hensyn til, om de vil anvende dette Barnefradrag eller ej. Ministeriet har imidlertid ment at maatte tage Hensyn til, at Forholdene bliver ensartede i alle Kommuner, og har derfor foreslaaet, at Barnefradraget — ligesom efter den nu gældende Lov — bliver obligatorisk.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til den for Skatteaaret 1919—20 og 1920—21 gældende Bestemmelse i Lov Nr. 62 af 1. Marts 1920 § 2.

Til §§ 6—10.

Erhvervsskattebestemmelserne i §§ 6—10 svarer til Lov 1. Marts 1920 §§ 3—7, jfr. Lov Nr. 162 af 20. Marts 1918 §§ 1—5, hvorved der paa Grundlag af det af den kommunale Skattelovskommission udarbejdede Forslag indførtes en Række nye Bestemmelser angaaende Erhvervsskatten til